

“Na prednjoj strani svijećnjaka“

“Jahve reče Mojsiju: ‘Govori Aronu i reci mu: ‘Kad budeš palio svjetionice, neka sedam svjetionica svijetli na prednjoj strani svijećnjaka.’”
— 4.Mojsijeva 8: 1, 2

Koliko često kršćani, dok proučavaju Bibliju, otkriju da je neka naizgled nevažna izjava pridala veliko dublje značenje. Takav je slučaj s riječima našeg teksta. Ove upute, dane Mojsiju i Aronu u vezi s uređenjem Šatora, imaju mnogo dublje značenje za nas nego što su ih imale za narod Izraela. “Sve se to, kao pralik, događalo njima, [grčki: tupos ili uzor]: a napisano je za upozorenje nama,” kaže apostol. Velika nam je to pomoć dok se trudimo hoditi kao što je Isus hodio.—1.Korinćanima 10: 11

U 2.Mojsijevoj 25: 31-37 opisan je svijećnjak. Bio je to prekrasan predmet. Svjetiljke su bile raspoređene tako da je svaka bacala svjetlost “na prednju stranu”—to jest, ispred—svijećnjaka kako bi pokazala njegovu ljepotu i osigurala svjetlo za aktivnosti koje su se odvijale unutar Svetog odjeljka Šatora. Ogranci koji su držali svjetiljke oslanjali su se na središnji svijećnjak, a svjetlost je privlačila pozornost na taj značaj.

Proučavatelji Biblije cijene to da su Šator i njegove službe bili “sjena budućih dobara”. (Hebrejima 10: 1) Ako je služba paljenja svjetiljki samo “sjena“,

pokušajmo razumjeti veću lekciju—stvarnost, takoreći. Apostol Petar nas u 1.Petrovoj 2: 9 obavještava da trebamo pokazivati Božje “divno svjetlo“ Istine. U Rimljanima 14: 8 apostol Pavao dalje kaže: “Doista, ako živimo, Gospodinu živimo.“

U Otkrivenju 1: 12, 13, 16, 20 čitamo o viziji koju je vidio Ivan Objavitelj: “Okrenuh se da vidim glas koji govoraše sa mnom. I okrenuvši se, vidjeh sedam zlatnih svijećnjaka, a posred svijećnjaka netko kao Sin Čovječji, odjeven u dugu haljinu. ... U desnici mu sedam zvijezda.“ Ivanu je dano sljedeće objašnjenje: “Sedam zvijezda anđeli [glasnici] su sedam crkava, sedam svijećnjaka sedam je crkava.“

Ovo je prekrasna slika Krista i njegove crkve. Svaki pravi kršćanin je “svjetlonoša“. “Vi ste svjetlo svijeta“, rekao je Isus. (Matej 5: 14) Samo oni koji istinski pripadaju Kristu i koji su angažirani kao sluge za božansku stvar prikazani su u slici svijećnjaka. Svjetiljke su bile postavljene tako da ne slave sebe, već svijećnjak; tako kršćanin ne smije živjeti da slavi sebe, već Krista. “Jer ne propovijedamo same sebe, nego Krista Isusa Gospodinom, a sebe ... slugama poradi Isusa.“—2. Korinćanima 4: 5

To vidimo prikazano u životima apostola. U Djelima apostolskim 3: 1-17 čitamo o Petru i Ivanu koji su iscjeljivali čovjeka rođenog hromog. “Sav narod“ bio je sklon štovati Petra i Ivana zbog ovog čuda koje je Petar učinio, ali on je porekao da je iscjeljenje bilo njihovom vlastitom snagom ili svetošću, rekavši da je to bilo zbog “vjere koja je po“ Kristu, koji je bio razapet “iz neznanja“, od strane naroda.—vss. 12, 16, 17

Kasnije, u Djelima apostolskim 14: 8-18, nakon što su iscijelili hromog čovjeka, ljudi su pokušali prinijeti žrtve apostolu Pavlu i njegovu suputniku Barnabi, za koje

su mislili da su među njima bogovi. Međutim, Pavao i Barnaba nisu htjeli prihvatiti nijednu njihovu pobožnost. Umjesto toga, govorili su ljudima o velikom Bogu koji može učiniti mnogo veća djela. Nadalje, u Djelima apostolskim 16: 16-18 čitamo da Pavao nije htio prihvatiti hvalu čak ni od demona. Apostoli su željeli da njihovo svjetlo sja samo na prednjoj strani svijećnjaka. Željeli su da Krist bude proslavljen.

Gdje god svjetlost istinskog kršćanina sja, ona će dati svjedočanstvo o Kristu. Nikada ne želi privući pozornost na sebe, već uvijek na svog Gospodina i Spasitelja. Jedan od najboljih dokaza sljedbenika Učitelja jest da uvijek, u svemu što jesu i čine, nastoje slaviti Krista. Poput tih svjetiljki, oni uvijek pokazuju slavu svijećnjaka. Paze da otkriju da je svjetlost koju otkrivaju utemeljena samo na Kristu i da je on održava.

Kakvu nam sliku otkrivaju te svjetiljke. Držak—Krist—održava i podupire svjetiljke. Svećenik, koji također predstavlja Krista, dodaje ulje, simbolično Duha Svetoga. Svećenik pali svjetiljke i uklanja nečistoću s fitilja koja bi ih sprječavala da svijetlo gore. To je ono što je Pavao mislio kada je rekao: “Ta meni je živjeti Krist.” (Filiplijanima 1: 21) Sve je to Krist, vlašću koju mu je dao Nebeski Otac, Jahve.

Život kršćanina je život služenja, ali svako služenje mora se činiti na slavu Boga i njegova Sina. Važno je shvatiti da neka služba za koju se tvrdi da se čini u Kristovo ime njemu nije prihvatljiva. Matej 7: 22 nas upozorava: “Mnogi će me u onaj dan pitati: ‘Gospodine, Gospodine! Nismo li mi u tvoje ime prorokovali, u tvoje ime đavle izgonili, u tvoje ime mnoga čudesa činili? Tada ću im kazati: ‘Nikad vas nisam poznavao! Nosite se od mene, vi bezakonici!’ “ Oni kojima su upućene takve riječi tvrdili su da čine djela u Kristovo ime, a ipak on kaže da

su bili činitelji nepravde. Ako naša služba nije u potpunosti izvršena na slavu Krista i našeg Nebeskog Oca, možemo biti sigurni da je to ili naše palo tijelo ili utjecaj svijeta koji se nameće.

Može se dogoditi mnogo takozvanog služenja i postići naizgled veliki rezultati, no motiv može biti privlačenje pažnje i časti drugih. Mogu postojati velika postignuća u očima ljudi, a ipak nikakvo svjetlo ne sja “na prednjoj strani” svijećnjaka. Zašto je to tako? Zato što se pozornost usmjerava na djelo ili na one koji su uključeni u djelo, a ne na Krista. Naglašavaju se osobnosti i ljudska učenja umjesto Krista. Svjetlo ne proizvodi ulje koje daje ruka divnog Velikog svećenika, stoga svijećnjak nije osvijetljen.

Ovo ukazuje na važnu lekciju. Ne može biti svjetla ako nema ulja. Stoga ne može biti istinskog učenja ili službe za Gospodina bez pomoći Duha Svetoga. Bilo koje svjetlo koje sja na ljudsku slavu ne slavi Krista i stoga se neće smatrati da izlazi iz svijećnjaka. Sedam svjetiljki koje su sjale nisu bile upaljene da bi pokazale koliko su lijepe, već da bi osvijetlile stalak i Svetinju Šatora.

Što Je Kršćanin?

Znači li biti kršćanin gledati koliko koristi možemo dobiti za sebe slijedeći Krista? To bi moglo biti pohvalno u mjeri u kojoj tražimo duhovne blagoslove. Dakle, ako slijedimo Krista, mnogi duhovni blagoslovi trebali bi biti naš dio. Stoga bismo trebali očekivati da ćemo uživati u tim plodovima našeg kršćanskog iskustva—ljubavi, radosti, nadi, miru i drugim ugodnim posljedicama. Međutim, kršćanski život znači više od pukog primanja božanskih blagoslova.

Ne smijemo tražiti niti očekivati materijalne

stvari u zamjenu za našu službu Bogu. Budući da smo kršćani, nije pitanje koliko možemo dobiti, već koliko možemo dati. Niti je pitanje koliko možemo učiniti, već koliko Krist može učiniti u nama, kroz nas i s nama. Naš Gospodin otkrio je što mu je život značio kada je rekao: “Milje mi je, Bože moj, vršit’ volju tvoju;“ “Dolazim vršiti volju tvoju;“ “Uvijek činim što je njemu milo“, mom Ocu. (Psalni 40: 8; Hebrejima 10: 9; Ivan 8: 29) Kada je Isus gotovo završio svoje zemaljsko djelo, “podiže oči k nebu i progovori: ... Ja tebe proslavih na zemlji.“ (Ivan 17: 1, 4) Toliko je slavio Boga da je mogao reći: “Tko je vidio mene, vidio je i Oca.“—Ivan 14: 9

Dok proučavamo Učiteljev život, primjećujemo kako je bio ispunjen onim rijetkim vrlinama koje su ga činile tako drugačijim od svih ostalih. Što je učinilo te rijetke osobine tako obilnima u njegovom životu? To je bilo zato što je imao stalan pristup velikom izvoru svih božanskih vrлина. Sve te zasluge bile su ispunjene bogatim mirisom savršenog zajedništva s Bogom, iz kojeg je proizlazio božanski karakter.

Imamo pristup istom izvoru i zbog toga bi iz naših života trebale teći iste vrline. Neće biti u istom obilju slatkoće kao što su tekle od Krista zbog naših slabih, nesavršenih posuda, ali teći bi trebale. Dakle, kao što je naš voljeni Učitelj živio na slavu Oca, i mi bismo trebali živjeti na slavu Krista i Oca. To je pravi cilj svakog istinskog kršćanina.—Rimljanima 15: 5-7; Filipljanima 2: 11; Otkrivenje 1: 5, 6

Kršćanske Radosti

Za neke koji su bili uspješni u svojim pothvatima, stekli znatno bogatstvo i postigli mnogo slave, rečeno je da su dobili sve što se od života može dobiti. Do određene mjere to može biti pohvalno pod uvjetom da je zaslužen.

Međutim, kršćani se ne oslanjaju na zemaljske stvari zbog radosti jer je njihova glavna radost u Kristu Isusu, njihovom Gospodinu, njihovo partnerstvo i zajedništvo s njim i s drugima slične radosti. Oni zaista mogu pjevati: “Iako stvoreni potoci presušuju, još uvijek imam izvor.”

Isus je rekao: “Život čovjekov ne sastoji se u obilju stvari koje posjeduje.” (Luka 12: 15) Da bismo uzeli “sve što nam život pruža”, kako se kaže, možda nekoga opljačkamo; ali ako u život unesemo nešto vrijedno, ne samo da se bogatimo, već blagoslivljamo i druge živote i tako donosimo čast i slavu Bogu i njegovu Sinu, Kristu Isusu.

U Washingtonu D.C. nalazi se prekrasan spomenik Abrahamu Lincolnu. Svjetla su tako raspoređena i postavljena da se Lincolnov lik ističe u smjelom reljefu. Tako bi trebalo biti i s vjernim kršćanima. Njihovi životi trebaju biti tako uređeni da će vrlo jasno otkrivati sliku Kristovu. Pažljivo razmotrimo ovo pitanje i pobrinimo se da naši životi budu u potpunosti posvećeni Kristu i da se “preobražavamo u istu sliku iz slave u slavu.”—2. Korinćanima 3: 18

Ova istina nam je prikazana na drugi način. Isus je rekao da su uvjeti našeg učenja: prvo, samoodricanje; drugo, nošenje križa; i treće, poslušno slijedenje njega. (Matej 16: 24) Ne možemo biti Kristovi sljedbenici dok ne dođemo do mjesta s kojeg je on krenuo. Kada smo, vjerom u Isusovu krv, dokazanu potpunim posvećenjem, opravdani ili učinjeni pravednima u Božjim očima, tada ga istinski možemo slijediti.—Rimljanima 5: 1. 2; 12: 1

Prisjetimo se kako je to prikazano u Šatoru. Postojale su dvije zavjese. Prva se zvala “zastorak” Šatora ili Šatora od sastanka. (2.Mojsijeva 26: 36) Ovaj ulaz u Sveti odjeljak prikladna je slika smrti ljudske volje i početka novog života u Kristu. Prolaskom kroz ova vrata, figura-

tivno rečeno, ulazimo u novo iskustvo. Sve se mijenja. Apostol Pavao to ovako izražava: “Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastala!”—2. Korinćanima 5: 17

Ako smo došli u ovo stanje, prestajemo se više uzdati u tjelesni um i radije se podređujemo Kristovom umu. (1.Korinćanima 2: 16; Filipljanima 2: 5) S ovog novog gledišta, dok gledamo ravno naprijed, “gledajući u Isusa“, vidimo drugu zavjesu, ili veo, s njegovim prekrasnim, ukrašenim vezom. (Hebrejima 12: 2; 2. Mojsijeva 26: 31-33) Pozorno gledajući u veo, njegova ljepota trebala bi nas potaknuti da ga shvatimo kao ulaz u simbolično božansko prebivalište. Takva ljepota trebala bi nas nadahnuti da razvijemo “mironosni plod pravednosti“ u svom životu—da iz dana u dan postajemo sve sličniji Kristu. (Hebrejima 12: 11) Kao što prolazak prve zavjese pokazuje naš ulazak u ovaj novi život u Kristu, temeljen na našem prihvaćanju božanskih uvjeta učenja—prolazak druge zavjese značit će vjerno ispunjenje tih uvjeta “do smrti“. (Otkrivenje 2: 10) Doista, čak i dok simbolično prebivamo u svetom stanju, naša je nada “kao pouzdano i čvrsto sidro duše što ulazi u unutrašnjost iza zavjese.“—Hebrejima 6: 19

U Svetišću Šatora, svijećnjak se nalazio na južnoj strani odjeljka. Sjever, u Svetom pismu, često predstavlja nebesku perspektivu, pa bismo jug mogli smatrati zemaljskom perspektivom. Budući da je svijećnjak na južnoj strani, ne znači da je ono što predstavlja zemaljsko, već bi to moglo pokazati kao da se prepoznaje iz zemaljske perspektive.

Svaka od ovih svjetiljki ima fitilj kroz koji mora teći ulje kako bi dalo svjetlo. Iako ulje predstavlja Duha Svetoga, koji dolazi od Boga i oslobođen je svih nečistoća, fitilj bi mogao predstavljati čovječnost kršćanina

koja još uvijek postoji čak i dok daje svjetlo “na prednjoj strani svijećnjaka“.

U procesu pružanja svjetla ponekad se proizvodi ugljik koji bi mogao ometati jarki sjaj svjetiljki, pa svećenik mora podrezati fitilje. Tako čitamo da je Aron trebao podrezivati svsvijeće na svijećnjaku i ujutro i navečer svaki dan kako bi nastavile jarko svijetliti. (2.Mojsijeva 30: 7, 8, New American Standard Bible) Dok slijedimo Kristove stope, u našim životima često postoje dokazi o određenim stvarima koje bi nas mogle spriječiti da budemo sjajna svjetla. Ta iskustva mora poništiti Veliki svećenik našeg poziva kako bi se uklonio ugljik—nedostaci—simboličnim podrezivanjem fitilja naših svijeća kako bi mogle sjati u većem sjaju.

Apostol Pavao se radovao takvim iskustvima. I mi bismo se trebali “dičiti i u nevoljama jer znamo: nevolja rađa postojanošću, postojanost prokušanošću, prokušanost nadom. Nada pak ne postiđuje. Ta ljubav je Božja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je dan!“—Rimljanima 5: 3-5

Biblija će također poslužiti za uklanjanje troske. Ponekad se uspoređuje s vodom koja nas pere, “očistivši je kupelji vode uz riječ“. (Efežanima 5: 26) Isus je molio: “Posveti ih u istini: tvoja je riječ istina.“ (Ivan 17: 17) I Božjom Riječju i životnim iskustvima stvoreni smo da sjajnije sjamo kako bismo slavili Boga u svojim tijelima. (1.Korinćanima 6: 20) To je, dakle, svrha našeg života kao kršćana, živjeti tako da možemo pokazivati slavu Božju i Kristovu i tako sjati “na prednjoj strani svijećnjaka“. ■
